

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 18.09.1959, sp. zn. 21 Co 651/59, ECLI:CZ:KSPH:1959:21.CO.651.1959.1

Číslo: 13/1960

Právní věta: K otázce odškodnění bolestného podle vyhlášky ministerstva zdravotnictví č. 208/1958 Ú. l.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 18.09.1959

Spisová značka: 21 Co 651/59

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Bolestné

Předpisy: 141/1950 Sb. § 89
§ 355

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud civilní v Praze přiznal žalobkyni z titulu náhrady škody utrpěné v důsledku pracovního úrazu částku 1789,86 (bolestné a náhrada za zohyždění); ve zbytku žalobu zamítl.

Krajský soud v Praze změnil rozsudek soudu první stolice tak, že zamítl žalobu i ohledně částky 1000 Kčs přiznané z titulu náhrady za zohyždění.

Odůvodnění:

Podle konečných návrhů účastníků je předmětem odvolání strany žalující toliko rozdíl mezi částkou 380 Kčs a 1080 Kčs, o nějž podle názoru žalobkyně jí soud neprávem přiznal na bolestném méně, a předmětem odvolání strany žalované částky 1000 Kčs, přiznaná soudem první stolice z titulu zohyždění.

Důvodné je jen odvolání žalovaného podniku, kdežto odvolání žalobkyně důvodné není.

Žalobkyně, domáhajíc se zvýšení částky přisouzené soudem první stolice z důvodu bolestného, uvádí především, že vyhláška ministerstva zdravotnictví č. 108/1958 Ú. l. není pro soud závazná, a to jak ohledně výše bolestného vyjádřené v procentech, tak ohledně hodnocení bolesti v penězích.

Podle ustanovení § 2 cit. vyhlášky jsou povinni řídit se touto vyhláškou zdravotnická zařízení a všichni lékaři, podávající posudek o bolestném, ať tak činí při výkonu svého zaměstnání, popřípadě

při výkonu znalecké činnosti, nebo v jiném právním poměru. Není tedy pochyby o tom, že i lékař nebo zdravotnické zařízení, podávající posudek o bolestném v soudním řízení, je touto vyhláškou při podávání svého posudku vázán. S tím ovšem nelze směšovat otázku posuzování tohoto posudku soudem. I o znaleckém důkazu platí – se zřetelem na to, že zákon tu nečiní výjimky – zásada volného hodnocení důkazu (§ 93 o. s. ř.). To znamená, že ani výsledky znaleckého posudku nepřejímá soud nekriticky, nýbrž hodnotí je přihlížeje ke všem jejich souvislostem s ostatními výsledky řízení. Poněvadž však znalec je přibírán právě proto, že jde o posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí (§ 108 o. s. ř.), neobejde se soud zpravidla bez toho, aby posudek přezkoumal pomocí jiného znalce, má-li o správnosti závěrů znaleckého posudku pochybnosti. Jestliže se tedy znalec řídil ustanoveními vyhlášky č. 208/1958 Ú. l. a při jejím konkrétním použití správně se řídil i pravidly své vědy, nemůže ani soud prakticky dojít k jinému závěru, pokud jde o stanovení celkového procenta bolestného ve smyslu § 7 cit. vyhlášky.

Pokud pak jde o hodnocení bolestného částkou Kčs 12,- za 1 %, které se považuje podle poznámky k § 7 vyhlášky za přiměřené, je pravda, že již podle textace této poznámky je zřejmo, že nejde o ustanovení povahy donucující, takže by nebylo vyloučeno od tohoto hodnocení se odchýlit. Na druhé straně však třeba uvážit, že podle § 1 cit. vyhlášky je hlavním účelem úpravy touto vyhláškou prováděné právě to, aby byly odstraněny nejednotnosti v hodnocení bolesti i v jejím peněžitém oceňování. Je proto nutno spatřovat i v určení hodnocení procenta bolesti v penězích podle uvedené poznámky sazbu, od níž by bylo vhodné odchýlit se toliko tehdy, kdyby pro to mluvily nějaké zvláštní důležité důvody.

Vyjde-li se z těchto úvah, je odvolání žalobkyně nedůvodné.

Je pravda, že procento bolesti při poranění, o nějž jde, mělo být stanoveno 15 %, ježto šlo o poranění vedoucí ke ztrátě 2 prstů ruky, neboť je lhostejno, zda byl amputován celý druhý prst, či jen jeho část, jako v daném případě. Znalec přiznal bolest 10 %, ovšem jednak 10 % za bolest při prvním ošetření úrazu, dále 10 % po druhém ošetření jizvy a při hnisání v ráně po druhém ošetření rovněž 10 %, celkem 30 %. Další procenta znalcem přiznaná (20 x po 10 %) nejsou ovšem přiznávána za další samostatné zranění, nýbrž jako bolestné se zřetelem na následky původního zranění. To však není správné, neboť došlo-li k operativnímu zákroku následkem toho, že zranění se hojilo atypicky, zvyšuje se celkové procento bolesti, stanovené v tabulce pro základní poranění až na dvojnásobek (část A číslo 5 tabulky pro posuzování bolestného). To v daném případě činí 30 %. I když znalcův postup neodpovídal tedy přesně ustanovením tabulky, došel znalec ke stejnému správnému výsledku.

Pokud jde o hodnocení procenta bolesti, není žádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro to, aby se soud odchýlil od sazby stanovené ve zmíněné poznámce.

Není proto odvolání žalobkyně důvodné.

Odvolání žalovaného vytýká, že soud první stolice neprávem nevyhověl námitce promlčení nároku uplatněného z důvodů zohyždění. Soud první stolice k tomu uvedl, že žalobkyně si ještě začátkem ledna 1955 (zřejmě má být 1956) naříkala na bolesti pahýlu, lékař ji však neuznal práce neschopnou a pouze ji ošetřil. Z toho soud usoudil, že žalobkyně teprve koncem r. 1955 a začátkem r. 1956 si mohla uvědomit rozsah následků úrazu a zvláště to, do jaké míry jí zraněný prst bude překážkou v její dosavadní životní náplni. S tím však nelze souhlasit.

Zohyžděním rozumí zákon tělesnou vadu, kterou trpí vzhled člověka, a ukládá její odškodnění za další podmínky, že překáží životnímu uplatnění poškozeného (§ 355 obč. zák.). Není pochyby o tom, že takovým zohyžděním je ztráta 2 článků ruky, neboť oba uvedené předpoklady jsou dány. Jde jen o to, kdy nárok na toto odškodnění mohla žalobkyně nejdříve vznést (§ 89 obč. zák.). Podle znaleckého posudku byl proces hojení, pokud jde o vzhled poranění, ukončen dnem, kdy žalobkyně byla uznána

opět práce schopnou, tj. dnem 15. 9. 1955. Další změny, k nimž mohlo docházet v době následující, mohly být pouze změny funkční, a to ve smyslu zlepšení. I laiku musí být ostatně zřejmo, že následky zranění z hlediska estetického byly nepochybně patrný nejpozději v době, kdy proces hojení prstu po amputaci jeho části byl ukončen. Úvahy o tom, zda v této době byly nepochybné i následky z hlediska pracovní způsobilosti, nejsou na místě, neboť ucházející výdělek je samostatnou složkou nároku na náhradu škody, která se odškodňuje vedle zohyždění. Poněvadž v důsledku toho nelze v rámci odškodnění za zohyždění hradit újmu vznikající poškozenému tím, že mu v důsledku snížení pracovní způsobilosti uchází výdělek, a tak pod různým označením hradit tutéž újmu dvakrát, nemůže být ani při stanovení počátku promlčecí doby uvažováno hledisko rozhodné pro vznik nároku na ušlý výdělek, nebo na bolestné, jak to učinil soud první stolice.

Poněvadž nárok na bolestné byl nepochybně uplatněn, až po uplynutí tříleté promlčecí doby počítané od 18. 9. 1955, je námitka promlčení tohoto nároku důvodná.

Proto v této části byl rozsudek soudu první stolice změněn tak, že se žaloba zamítá.